
Rodiče se báli, jestli mě tam nesnědí

19. 1. 2012; autor: Lucie Kettnerová; rubrika: Studenti

Využili jsme příležitost, která se nemusí opakovat. Tak mluví studenti Husitské teologické fakulty UK, kteří v prosinci loňského roku vyrazili na studijní stáž do Zimbabwe. Tři týdny pomáhali v místní škole, cestovali a poznávali zdejší přátelskou komunitu. Vojta Smetana a Michala Krejčová splnili slib a o své zážitky se podělili s redakcí i-Fora.

Co vás přivedlo k rozhodnutí vypravit se do Afriky?

Vojta: Když se naskytla možnost poznat Afriku na vlastní oči a nějak tu pomáhat, tak jsem to vzal jako příležitost, která se nemusí opakovat. Po těchto zkušenostech pro mě nebude Afrika známá jen díky obrázkům z časopisu, ale bude v tom i můj aktivní prožitek.

Míša: Nevyužít nabízenou příležitost by bylo určitě neprozřetelné. Dostali jsme se do míst, kam bychom se běžně nedostali.

Jak se tvářili rodiče, když jste jim oznámili, kam chcete odletět?

Vojta: Maminka mi řekla, že za tu dobu zestárne o deset let. Tatínek jen pokýval hlavou a řekl: „It’s time to fight.“ Naopak velkou radost z cesty měl děda.

Míša: Rodiče se ze začátku hodně báli, neuměli si představit, jaká v té zemi panuje situace. Jestli mě tam třeba nezabijí nebo nesnědí. Postupně se ale uklidňovali, když jsem přinášela informace od těch, kteří už tam byli.

Můžete nám místo, kde jste pobývali, trochu představit?

Vojta: Tengenenge se nachází asi sto padesát kilometrů od hlavního města Harare. Není to klasická kmenová vesnice, ale žije tu sochařská komunita, přibližně 80 rodin. Kdysi tu bývala elektřina, dnes už není a asi jen tak nebude. Příroda kolem je ale fantastická.

Jak jste měli ve vesnici zázemí?

Míša: Měli jsme k dispozici svou chýši, velkou a čistou. Tolik komfortu jsme ani nečekali.

Jak dlouho jste v Zimbabwe pobývali a co tvořilo náplň vašeho programu?

Míša: Celkem jsme v Africe strávili tři týdny, z toho více než dva týdny v Tengenenge. Zjistili jsme, že jsme v této oblasti byli doposud nejdéle pobývajícími cizinci.

Vojta: Naším úkolem bylo pomáhat v místní škole. S dětmi jsme si nejen hráli a učili je, ale snažili jsme se také ukázat místní učitelce, jak může využívat pomůcky, které jsme jí přivezli.

Míša: Vstávali jste kolem sedmé hodiny, pak jsme šli do školy, kde jsme zůstali do 12 hodin. Po obědě jsme si chystali pomůcky na další den. Odpoledne byl také čas vyrazit na výlet třeba na safari.

Pracovali jste někdy předtím s dětmi?

Vojta: Dělán vedoucího v salesiánském centru.

Míša: Já působím v turistickém oddílu a pracuji s dětmi se zrakovým postižením.

Vaším úkolem také bylo shromažďovat si podklady pro bakalářské a diplomové práce. Kterým tématům se v nich věnujete?

Vojta: Moje diplomová práce se věnuje srovnávání modelů rodin v kontextu kultur u nás a v Africe.

Míša: Zaměřuji se na násilí, v Africe je častým problémem zejména sexuální násilí.

Co vás během pobytu nejvíce překvapilo?

Míša: Mě určitě ta obrovská přátelskost a otevřenost lidí. Velice oceňovali, co pro ně děláme.

Vojta: Když se člověk do takové oblasti dostane, připadá si jako Alenka v říši divů. Už jenom stát na tom jejich červeném písku a vidět kolem sebe buš, je zážitkem.

Máte nějaké doporučení pro studenty, kteří by chtěli do Afriky také vyjet?

Vojta: Určitě by si měli dát do příručního zavazadla věci alespoň na jeden den. Nám zavazadla dorazila až druhý den, takže první noc jsme strávili v tom, co jsme měli na sobě.

Další fotografie ze stáže v Tengenenge

Odborná asistentka Mgr. Monika Měrotská v Africe opakovaně pobývala a tuto zkušenost chtěla dopřát i studentům Husitské teologické fakulty UK, kteří absolvují obor Sociální a charitativní práce. Studenti doposud praxi a stáže vykonávali v České republice, v prosinci 2011 odjeli tři studenti poprvé do Zimbabwe. „Stáž byla otevřena všem studentům zmíněného oboru. Na koordinační schůzce dostali zájemci všechny potřebné informace, na základě svých předchozích zkušeností jsem je mohla ujistit, že vybraná oblast Tengenenge je pro cizince bezpečná a že máme i jisté zázemí na českém zastupitelství v Harare,“ říká Monika Měrotská.

Tři týdny v Africe